

Arrest

nr. 74 951 van 13 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Turkmeen afkomstig uit Kirkuk in Centraal-Irak. U bent tot het tweede middelbaar naar school gegaan. Vanaf uw negende al ging u regelmatig werken bij een smid in de industriewijk. U bent altijd verder blijven werken als smid. Van 2004 tot 2006 zou u een tijdje hebben gewerkt als bodyguard van dokter X van de 'Turkmeneli Partij'. Nadat u na betaling van losgeld in 2006 werd vrijgelaten na een ontvoering door leden van een Koerdische militie zou u op advies van uw vader besloten hebben niet langer politiek actief te zijn. In 2009 zou u samen met een vriend, een zekere D. A. (...), een autogarage beginnen uitbaten zijn. Jullie zouden zich voornamelijk hebben bezig gehouden met het installeren van veiligheidsschilden op wagens. Op 10 augustus 2010 zou u door een onbekend iemand zijn opgebeld. Hij zou zich hebben voorgesteld als lid van 'Dawlat al-Iraq al-Islamyia'

(‘Islamitische Staat Irak’). Hij zou vervolgens aan u gevraagd hebben of u met hen wilde samenwerken. U zou de man gevraagd hebben wat hij precies van u verlangde. Hierop zou hij u geantwoord hebben dat u explosieven diende te installeren aan de onderkant van de wagens die de organisatie u zou bezorgen. U zou de man duidelijk hebben gemaakt dat u niet met hen wilde samenwerken. De man zou u op het einde van het gesprek nog hebben laten weten dat u drie dagen bedenktijd kreeg. U zou van uw vennoot A. (...) hebben vernomen dat hij een vergelijkbaar telefoontje had ontvangen. Jullie zouden diezelfde dag nog contact hebben opgenomen met enkele bevriende politieagenten. Ze zouden jullie gerust gesteld hebben en gezegd hebben dat ze jullie winkel in het oog zouden houden. Op 12 augustus 2010 zou u in de loop van de nacht opnieuw zijn opgebeld door een onbekende man. Hij zou u gevraagd hebben "wat uw antwoord was". U wist meteen waarover het ging en antwoordde dat u niet met hen wilde samenwerken. De man zou u vervolgens geantwoord hebben dat u zich diende voor te bereiden op uw dood. Diezelfde nacht zou ook uw vennoot zijn opgebeld. Jullie zouden opnieuw contact hebben opgenomen met de politie. Men zou u opnieuw hebben verzekerd dat ze uw huis en uw winkel in het oog zouden houden. Op 15 augustus 2010 zou u met uw dochtertje naar het ziekenhuis zijn gegaan. U zou in de namiddag zijn opgebeld door één van uw werknemers. Deze zou u op de hoogte hebben gebracht dat enkele terroristen uw winkel onder vuur hadden genomen en dat uw vennoot A. (...) hierbij was getroffen. U zou onmiddellijk naar het Azadi-ziekenhuis gegaan zijn waar uw vennoot naartoe zou zijn gebracht. Hier zou u vastgesteld hebben dat A. (...) was gestorven. Na dit incident zou u besloten hebben om uw zaak te sluiten. Diezelfde dag zou u zijn verhuisd naar uw zus in de wijk Hay al-Baath. Op 6 september 2010 zou u besloten hebben om uw zaak te heropenen. Op 22 september 2010 zou u door uw vader zijn opgebeld. Hij zou u hebben gezegd dat er voor u een dreigbrief was aangekomen. Toen u dit nieuws vernam, zou u uw zaak onmiddellijk hebben gesloten en samen met uw ouders zijn teruggekeerd naar het huis van uw zus in de wijk Hay al-Baath. Drie dagen later zouden uw ouders naar jullie huis zijn teruggekeerd. Op 29 september 2010 zouden onbekenden mannen bij jullie thuis zijn binnengevallen. Ze zouden naar u op zoek zijn gegaan. Ze zouden zich fysiek agressief gedragen hebben ten aanzien van uw ouders. Nadat de buurman met zijn geweer enkele schoten in de lucht had afgevuurd, zouden de belagers van uw ouders het huis verlaten hebben. Na dit incident zouden uw beide ouders in het ziekenhuis zijn opgenomen. Op 3 oktober mocht uw vader het ziekenhuis verlaten. De volgende dag zou u samen met uw vader aangifte hebben gedaan van de verschillende incidenten die u zijn overkomen. Op 30 november 2010 zou u vanuit Kirkuk naar Turkije gereisd zijn, waar u op 1 december 2010 aankwam. Op 12 december 2010 zou u dan vanuit Turkije naar België gereisd zijn, waar u op 20 december 2010 aankwam. Diezelfde dag vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen. U legde weinig overtuigende verklaringen af over de problemen die u zou hebben gekend. Uw geloofwaardigheid wordt hierdoor in aangetast.

Zo verklaarde u op 10 augustus 2010 te zijn opgebeld door een lid van de terroristische organisatie "Dawlat al-Iraq al-Islamiya". Hij zou zich als dusdanig hebben voorgesteld, vervolgens zijn naam hebben vernoemd en u vervolgens onmiddellijk hebben voorgesteld om met hen samen te werken, meerbepaald door explosieven te bevetigen aan de onderkant van de wagens die zij u zouden bezorgen. U zou vervolgens de explosieven tot ontploffing moeten brengen door middel van een gsm (zie gehoorverslag CGVS, vraag 81). Later tijdens het gehoor werd u uitdrukkelijk gevraagd of de persoon in kwestie tijdens dit eerste telefoongesprek u onmiddellijk dit concrete voorstel had gedaan. U bevestigde dat dit zo was verlopen. Op de vraag of u na dit gesprek de politie op de hoogte had gebracht, in het bijzonder van het telefoonnummer waarmee u was opgebeld, antwoordde u opnieuw bevestigend. U werd er vervolgens op gewezen dat het weinig geloofwaardig is dat 'ervaren terroristen' van een organisatie zoals "Dawlat al-Iraq al-Islamiya" op een dergelijke roekeloze manier te werk zouden zijn gegaan. Immers door zich onmiddellijk voor te stellen als lid van deze terroristische organisatie, door de concrete plannen in detail aan u uit de doeken te doen en dit alles in een telefoongesprek via een voor u zichtbaar telefoonnummer, stelde de betrokken persoon die u heeft opgebeld zich wel heel erg bloot aan het risico zich bekend te maken en naderhand getraceerd te worden. Het volstond immers dat u aangifte zou doen van dit telefoongesprek en vervolgens de politie in kennis zou stellen van het telefoonnummer waarmee u was opgebeld om diegene die u lastig viel te laten opsporen. U antwoordde hierop dat deze gang van zaken helemaal niet uitzonderlijk is. U lichtte toe dat de terroristen regelmatig van telefoonnummer veranderen. U voegde er nog aan toe dat tegenwoordig mensen worden vermoord voor amper 200 dollar (zie gehoorverslag CGVS, vragen 87-89). Deze uitleg kan niet overtuigen. De door u

geschetste gang van zaken blijft heel erg opmerkelijk. U kreeg immers het voorstel om samen te werken met hen in het kader van een concrete terroristische actie die zij op getouw wilden zetten. Uw aandeel in deze actie zou evenwel fundamenteel zijn voor het welslagen ervan. Men verlangde immers dat u de explosieven zou installeren onder de wagens die dan later tot ontploffing zouden worden gebracht. Het is onbegrijpelijk dat men u met een dergelijke cruciale taak zou opzadelen en dit terwijl men u hoegenaamd niet kent waardoor men uw eventuele loyauteit ten aanzien van hun organisatie helemaal niet heeft kunnen nagaan. Men had immers geen enkele garantie dat u zich aan de een of andere afspraak zou houden en niet onmiddellijk alles zou gaan melden bij de ordediensten.

Vervolgens dient het volgende te worden opgemerkt. Op 22 september 2010 zou u een dreigbrief hebben ontvangen. Wanneer u echter werd gevraagd wat er precies in deze brief stond geschreven, die u trouwens ook voorlegde op het CGVS, begon u spontaan te lachen. Al lachend, liet u nog het volgende optekenen: "wat staat er in zo'n brief? er staat zeker in de verrader Mohammed en ook dat we je later zullen vermoorden". U lichtte verder toe dat u het een vreemde vraag vindt om de inhoud van de dreigbrief weer te geven. Wanneer u erop werd gewezen dat het geen vreemde doch een voor de hand liggende vraag is om naar de inhoud van een dreigbrief te peilen, verwees u naar het feit dat u niet goed kan lezen en schrijven. U voegde er nog aan toe dat u de brief uit uw geheugen wil wissen. Uiteindelijk gaf u in heel algemene bewoordingen weer wat er in de brief was geschreven: "dat ik gewoon moet stoppen met het herstellen van voertuigen van de politie en de nationale garde en dat ik op het rechte pad moet blijven en dat we weten dat je in Hay al-Muhalemien woont" (zie gehoorverslag CGVS, vragen 91-95). Het feit dat u lacherig doet over deze dreigbrief en dat u de inhoud ervan slechts in zeer vage termen kan weergeven ondermijnt in ernstige mate uw geloofwaardigheid. Uw uitspraak als zou u de brief uit uw geheugen willen wissen, impliceert dat u de ontvangst ervan als iets traumatiserends heeft ervaren, wat impliceert dat u wel degelijk kennis heeft genomen van de inhoud en de impact ervan. Deze uitspraak staat echter in schril contrast met uw luchtige eerste reactie op de vraag naar de inhoud van deze brief.

U werd hierna gevraagd wat er precies in de klachtenbrief was geschreven die u samen met uw vader had ingediend op 4 oktober 2010. U antwoordde het volgende: "In deze brief staat dat we klacht hebben neergelegd tegen de dreigbrief en tegen de mensen die ons huis binnenvielen en tegen de mensen die mijn vennoot hebben vermoord en tegen de mensen die verwondingen hebben aangebracht aan mijn vader". Op de vraag of u ook had verwezen naar de telefoontjes die u, voorafgaand aan al deze bovengenoemde feiten, had ontvangen, antwoordde u met "nee". Dit is erg opmerkelijk aangezien deze telefoontjes cruciale feiten betreffen die al de andere gebeurtenissen kunnen verklaren. Dat u heeft nagelaten deze telefoontjes te vermelden in deze klachtenbrief is dan ook onbegrijpelijk. U werd hierop gewezen. U antwoordde dat u niet had verwezen naar deze telefoontjes in de klachtbrief omdat u de politie er al mondeling van op de hoogte had gebracht (zie gehoorverslag CGVS, vragen 96-99). Deze uitleg kan niet overtuigen aangezien het toch niet meer dan logisch zou zijn dat u in de klachtenbrief de ganse historie van uw problemen zou laten opnemen. Bovendien is het al even opmerkelijk dat u heeft nagelaten u naderhand nog te informeren over eventuele onderzoeksdaden die de politie naar aanleiding van deze klacht heeft gesteld. U lichtte toe dat de situatie in Irak niet te vergelijken is met die in België. U insinueerde hiermee dat het geen zin had om hiernaar te informeren omdat men ervan uit kon gaan dat er helemaal niets zou zijn ondernomen. Nochtans blijkt uit uw eigen verklaringen dat de politie wel degelijk concrete beschermingsmaatregelen had getroffen op uw uitdrukkelijke vraag (zie gehoorverslag CGVS, vraag 81). Ze waren bijvoorbeeld bereid een politiepatrouille voor jullie huis te plaatsen. Het is dan ook onbegrijpelijk dat u er klaarblijkelijk automatisch van uitgaat dat de politie helemaal niets zou hebben ondernomen naar aanleiding van uw klachtenbrief; u het zelfs niet de moeite vond om hier minstens naar te informeren.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er in de twee maanden voorafgaand aan uw vlucht uit Irak op 30 november 2010, helemaal niets meer is gebeurd. U zou al die tijd ondergedoken geleefd hebben in het huis van uw zus. U werd erop gewezen dat het opvallend is dat op relatief korte tijd het ene na het andere incident plaatsvond: de dreigtelefoontjes begin augustus, de moord van uw vennoot op 15 augustus, de dreigbrief op 22 september en de aanval op uw huis op 29 september, maar dat het dan zeer plots en voor langere tijd stil bleef aan de kant van uw belagers. U antwoordde hierop dat dit wellicht te maken had met het feit dat u ondergedoken leefde (zie gehoorverslag CGVS, vraag 83-84). Deze uitleg kan andermaal niet overtuigen. Men zou immers verwachten dat uw belagers u zouden opsporen als ze u werkelijk naar het leven stonden, zoals u beweerde. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat dit inderdaad het geval is.

Omwille van bovenstaande redenen besluit het CGVS dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt en u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, kopieën van de identiteitskaarten van uw echtgenote, van één van uw twee kinderen en van uw twee zussen, kopieën van de bewijzen van nationaliteit van uw beide ouders, een kopie van de geboorteakte van uw dochter, een kopie van uw huwelijksakte, de originele overlijdensakte van uw vennoot en tenslotte de dreigbrief en een proces-verbaal van de politie. De identiteitskaarten, de bewijzen van nationaliteit, de geboorteakte van uw dochter en uw huwelijksakte bevestigen uw persoonsgegevens en die van uw familieleden. Deze staan hier evenwel niet ter discussie. In verband met de originele overlijdensakte van uw vennoot dient te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u deze in uw bezit heeft. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat dergelijke documenten enkel aan nauw verwante familieleden worden verstrekt. U antwoordde hierop dat uw vennoot als een broer was voor u en ook dat u zijn moeder als uw moeder beschouwde. De moeder van uw vennoot zou de overlijdensakte op uw vraag aan u hebben overgemaakt (zie gehoorverslag CGVS, vraag 105-106). Wat er ook van zij, in het licht van bovengaande vaststellingen die uw algehele geloofwaardigheid in twijfel trekken, rijzen er twijfels over de authenticiteit van dit document. Uit dezelfde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat er zeer veel vervalste overlijdensakten circuleren (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Daarenboven dient opgemerkt dat de door u voorgelegde overlijdensakte geen uitsluitel biedt over de omstandigheden die ten grondslag liggen aan het overlijden van de in de akte vermelde persoon. In verband met het proces-verbaal dient te worden opgemerkt dat dit document eerder een kleurenkopie betreft dan wel een origineel. Zowel de handtekening als de stempel zijn niet origineel. Het is ook opvallend dat een deel van de hoofding van het document, met name het symbool van de Politie van Kirkuk, veel waziger is gedrukt dan de tekst links en rechts daarvan. Eenzelfde opmerking kan gemaakt worden voor de dreigbrief (dd. 22 september 2010) die u neerlegt en waar onderaan links de blauwe stempel ook duidelijk een kopie en geen origineel is. U hierop gewezen, antwoordde u enkel dat u deze twee documenten zo had ontvangen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 12-13). Wat er ook van zij, in het licht van bovengaande vaststellingen dient ook hier te worden opgemerkt dat er twijfels rijzen aangaande de authenticiteit van deze twee documenten. De door u voorgelegde documenten zijn aldus niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Tot slot, uit een grondige analyse van de actuele situatie in Irak blijkt dat er in Centraal-Irak een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Deze vaststelling volstaat echter niet om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. Immers uit uw verklaringen blijkt dat u op 15 juli 2009 wettelijk gehuwd bent met een Marokkaanse vrouw in Turkije (zie gehoorverslag CGVS, vraag 5). U legt trouwens ook een kopie voor van uw Turkse huwelijksakte en familieboekje. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat u zich legaal kan vestigen in Marokko op basis van uw huwelijk met uw Marokkaanse echtgenoot en dat u daar een geldige verblijfskaart kan verkrijgen (zie informatie, toegevoegd aan het administratief dossier). U werd hierop gewezen. U verwees eerst naar het feit dat u uw hele leven in Irak heeft gewoond en dat u daar in zeer moeilijke omstandigheden leefde. Vervolgens verklaarde u dat Marokko een overwegend Arabisch land is. U vreesde er als Turkmeen gediscrimineerd te zullen worden. U verklaarde niet voor Marokko maar wel voor België te hebben gekozen omdat u in dit land meer kans had om in vrede te kunnen leven (zie gehoorverslag CGVS, vragen 7-10). Deze uitleg kan niet overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw echtgenote op dit ogenblik in Marokko verblijft. Het is dan ook onbegrijpelijk dat u haar daar niet zou willen vervoegen om enerzijds uw leven in veiligheid te brengen en u anderzijds met uw gezin te herenigen. U verklaarde hierop dat u van plan was om haar ook naar België over te brengen. U lichtte toe dat uw echtgenote familiale problemen kende in Marokko. U had immers vernomen dat de vader van uw echtgenote zich tegen jullie huwelijk had gekant. U kon evenwel niet zeggen wat zijn bezwaar precies was en evenmin of de problemen ernstig zijn (zie gehoorverslag CGVS, vraag 6). U maakt niet aannemelijk waarom u zich niet kan vestigen bij uw echtgenote in Marokko met wie u een gezin heeft gesticht en een dochtertje heeft, en op basis waarvan u een verblijfsvergunning kan verkrijgen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, §2, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2.2. De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.4. Verzoeker wenst vooreerst te melden dat hij met zijn gsm moest bellen om te melden dat de explosieven geplaatst waren. Het klopt niet dat hij een gsm moest gebruiken om de explosieven te laten ontploffen. Vervolgens stelt verzoeker dat het mogelijk is dat de man die hem opbelde een schuilnaam gebruikt heeft. Na dit telefoontje werd de SIM-kaart vervolgens vernietigd. Op de vraag omtrent zijn loyaliteit t.a.v. de organisatie repliceert hij dat door hem expliciet met de dood te bedreigen, de organisatie een loyaliteitscontrole waarschijnlijk niet nodig achtte. Iemand met de dood bedreigen is immers voldoende om zijn loyaliteit te garanderen. Zijn autogarage had een uithangbord met zijn naam en telefoonnummer op. Het stond erom bekend veiligheidsschilden en wapensteunen te installeren op politievoertuigen. Om deze redenen hebben ze verzoeker uitgekozen.

2.5. Verweerder benadrukt dat de commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. *In casu* heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat de door verzoeker geschetste gang van zaken wat zijn contacten met de terroristen betreft geenszins kan overtuigen. Het is immers weinig geloofwaardig dat 'ervaren terroristen' van een organisatie zoals "Dawlat al-Iraq al-Islamiya" op de door verzoeker beschreven roekeloze manier te werk zouden zijn gegaan. Immers door zich onmiddellijk voor te stellen als lid van deze terroristische organisatie, door de concrete plannen in detail aan verzoeker uit de doeken te doen en dit alles in een telefoongesprek via een voor hem zichtbaar telefoonnummer, stelde de betrokken persoon die verzoeker heeft opgebeld zich wel heel erg bloot aan het risico zich bekend te maken en naderhand getraceerd te worden. Evenmin is het geloofwaardig dat de terroristische beweging verzoeker een dermate cruciale taak als het installeren van explosieven onder wagens die dan later tot ontploffing zouden worden gebracht zou vragen, dit terwijl men verzoeker hoegenaamd niet kent waardoor men zijn eventuele loyaliteit ten aanzien van hun organisatie helemaal niet heeft kunnen nagaan. Men had immers geen enkele garantie dat verzoeker zich aan de een of andere afspraak zou houden en niet onmiddellijk alles zou gaan melden bij de ordediensten. Verweerder meent dat het geheel van deze vaststellingen de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag op ernstige wijze ondermijnt.

Waar verzoeker aangeeft dat hij met zijn gsm moest bellen om te melden dat de explosieven geplaatst waren, dat het niet klopt dat hij een gsm moest gebruiken om de explosieven te laten ontploffen, merkt verweerder op dat de commissaris-generaal zich niet correct heeft uitgedrukt in de bestreden beslissing wanneer hij stelt dat verzoeker de explosieven tot ontploffing zou moeten brengen door middel van een gsm. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor inderdaad gesteld dat hij de explosieven diende aan te brengen en dat hij een kwartiertje later naar de terroristische organisatie moest bellen om ze tot ontploffing te laten brengen. Echter deze verkeerde interpretatie in de bestreden beslissing doet op geen enkele manier afbreuk aan het geheel van bovenstaande motieven die op pertinente wijze het ongeloofwaardig karakter van zijn asielaanvraag aantoonen.

2.6. De Raad meent dat het hierboven geschetst asielaanvraag zoals gesteld door het Commissariaat-generaal inderdaad niet overtuigt. Daarenboven moet de motivering als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.7. Verzoeker stelt de neergelegde dreigbrief gelezen te hebben maar zijn Arabisch is niet zo goed gezien het Turkmeens zijn moedertaal is. De reden waarom hij een Arabische tolk heeft gevraagd in het kader van zijn asielprocedure is om aan te tonen dat hij van Kirkuk afkomstig is. Verzoeker herkende de woorden 'collaborateur', 'bedreiging', 'Dawlat al-Iraq al-Islamiya' en zijn naam in het Arabisch in de dreigbrief. Hierna is hij samen met zijn familie verhuisd naar de regio Hay al Baath. Zijn zus, die lerares Arabisch is, heeft hem de brief voorgelezen. Omwille van deze reden kan hij niet op gedetailleerde wijze de inhoud van de brief weergeven.

Terecht stelt verweerder dat deze dreigbrief een belangrijk element vormt in het asielaanvraag van verzoeker. Immers, naar aanleiding van deze dreigbrief heeft verzoeker zijn zaak gesloten en is hij naar het huis van zijn zus gevlucht. Bijgevolg kan, gezien de impact van deze dreigbrief, redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij een gedetailleerde kennis heeft van de inhoud van deze brief. De houding van verzoeker tijdens zijn gehoor toen hem gevraagd werd naar de inhoud van deze brief en het feit dat verzoeker de inhoud in slechts zeer vage bewoordingen kan weergeven, ondermijnt in

ernstige mate de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde feiten. Waar verzoeker stelt dat hij het Arabisch niet zo goed machtig is gezien het Turkmeens zijn moedertaal is, stelt verweerder terecht dat deze uitleg geen afdoende verschoningsgrond vormt voor zijn beperkte kennis aangaande de inhoud van de brief, te meer verzoeker zelf stelt dat zijn zus, die lerares Arabisch is, hem deze brief heeft voorgelezen, zodat er mag aangenomen worden dat verzoeker goed op de hoogte is van de inhoud van deze brief, als de door verzoeker aangehaalde feiten tenminste op de waarheid berusten. De Raad schaart zich achter dit motief.

2.8. Verzoeker stelt dat zowel de dreigbrief als het proces-verbaal van de politie wel originelen zijn. Verzoekers zus heeft deze documenten opgestuurd naar het adres van zijn smokkelaar.

De bestreden beslissing stelt: *"In verband met de originele overlijdensakte van uw vennoot dient te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u deze in uw bezit heeft. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat dergelijke documenten enkel aan nauw verwante familieleden worden verstrekt. U antwoordde hierop dat uw vennoot als een broer was voor u en ook dat u zijn moeder als uw moeder beschouwde. De moeder van uw vennoot zou de overlijdensakte op uw vraag aan u hebben overgemaakt (zie gehoorverslag CGVS, vraag 105-106). Wat er ook van zij, in het licht van bovengaande vaststellingen die uw algehele geloofwaardigheid in twijfel trekken, rijzen er twijfels over de authenticiteit van dit document. Uit dezelfde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat er zeer veel vervalste overlijdensakten circuleren (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Daarenboven dient opgemerkt dat de door u voorgelegde overlijdensakte geen uitsluitel biedt over de omstandigheden die ten grondslag liggen aan het overlijden van de in de akte vermelde persoon. In verband met het proces-verbaal dient te worden opgemerkt dat dit document eerder een kleurenkopie betreft dan wel een origineel. Zowel de handtekening als de stempel zijn niet origineel. Het is ook opvallend dat een deel van de hoofding van het document, met name het symbool van de Politie van Kirkuk, veel waziger is doorgedrukt dan de tekst links en rechts daarvan. Eenzelfde opmerking kan gemaakt worden voor de dreigbrief (dd. 22 september 2010) die u neerlegt en waar onderaan links de blauwe stempel ook duidelijk een kopie en geen origineel is. U hierop gewezen, antwoordde u enkel dat u deze twee documenten zo had ontvangen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 12-13). Wat er ook van zij, in het licht van bovengaande vaststellingen dient ook hier te worden opgemerkt dat er twijfels rijzen aangaande de authenticiteit van deze twee documenten."*

Uit het gekopieerd karakter van de handtekeningen en stempel zou kunnen afgeleid worden dat de dreigbrief en proces-verbaal geen originele documenten betreffen in tegenstelling tot wat verzoeker stelt, maar de Raad stelt vast dat deze documenten zich niet in het rechtsplegingsdossier bevinden zodat de Raad dit niet kan nagaan.

De overige motieven zijn overvloedige motieven. Betreffende de aangevoerde schending van paragraaf 196 uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker haalt aan dat de situatie in zijn streek van herkomst alles behalve stabiel en veilig is. Verzoeker stelt vast dat het CGVS benadrukt dat er in die regio van Centraal-Irak sprake is van een situatie waarbij hij slachtoffer kan worden van geweld als burger in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Het feit dat deze regio als onveilig wordt beschouwd, wordt ook benadrukt door verschillende internationale organisaties, zoals Amnesty International. Verzoekers echtgenote woont op dit ogenblik niet meer in Irak. Zij hebben ernstige echtelijke problemen en zijn dus feitelijk gescheiden sinds augustus 2011. Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker een veilig vluchtalternatief heeft door naar Marokko te gaan. Buiten de echtelijke moeilijkheden, weet verzoeker niet of de Marokkaanse wetgeving hem zou toelaten om naar Marokko te komen en er legaal te verblijven. Verzoeker weet niet of de Marokkaanse wetgeving een recht op gezinshereniging voorziet. Marokko is daarenboven een overwegend Arabisch land. Verzoeker vreest in dit land gediscrimineerd te worden

omwille van zijn Turkmeense afkomst. Het is hoe dan ook verwonderlijk dat het CGVS de bescherming afwijst aan een persoon wiens nationaliteit, identiteit en recent verblijf in een regio waarvan vaststaat dat hij een risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, zonder verder onderzoek te doen naar de realistische mogelijkheid voor een alternatief voor zijn vestiging.

2.9. Verweerder antwoordt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat op basis van een grondige analyse van de actuele situatie in Irak kan gesteld worden dat er in Centraal-Irak een reëel risico bestaat op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat echter niet om verzoeker in zijn individuele geval de subsidiaire bescherming toe te passen gezien zijn echtgenote de Marokkaanse nationaliteit heeft, inmiddels in Marokko verblijft en gezien uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat verzoeker zich legaal kan vestigen in Marokko op basis van zijn huwelijk met zijn Marokkaanse echtgenoot waar hij een geldige verblijfskaart kan verkrijgen. Waar verzoeker verwijst naar echtelijke problemen met zijn echtgenote, merkt verweerder op dat verzoeker tijdens zijn gehoor van dergelijke problemen geen melding heeft gemaakt. Integendeel, uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij immers van plan was om zijn echtgenote te laten overkomen naar België in het kader van gezinshereniging. Waar verzoeker voorts stelt dat verzoeker niet weet of de Marokkaanse wetgeving hem zou toelaten om naar Marokko te komen en er legaal te verblijven en dat verzoeker vreest in Marokko gediscrimineerd te worden omwille van zijn Turkmeense afkomst, heeft de bestreden beslissing reeds gesteld dat verzoeker niet overtuigt in zijn uitleg. Ook de familiale problemen die zijn echtgenote met haar familie in Marokko zou hebben, kon verzoeker niet aannemelijk maken.

2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de veiligheidssituatie grondig geanalyseerd heeft terwijl dit document niet aan het administratief dossier werd toegevoegd. De Raad is derhalve niet in de mogelijkheid deze situatie en analyse te evalueren.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker de Iraakse nationaliteit heeft en afkomstig is uit Kirkuk in Centraal-Irak. Dit wordt niet betwist. Verwerende partij is van mening dat verzoeker zich legaal kan vestigen in Marokko op basis van zijn huwelijk met zijn Marokkaanse echtgenoot waar hij een geldige verblijfskaart kan verkrijgen vindt geen grondslag in de interne regelgeving. Evenmin zou de verwerende partij zich te dezen kunnen beroepen op het bepaalde in de artikelen 26 en 27 van de procedurerichtlijn. Deze bepalingen zijn niet omgezet in het Belgische recht en hebben geen rechtstreekse werking.

Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2 c) getoetst te worden aan het land en de streek van herkomst van verzoeker.

2.11. De bestreden beslissing wordt conform artikel 39/2 van de vreemdelingenwet vernietigd omdat de Raad niet tot een bevestiging of hervorming kan komen van de bestreden beslissing zonder aanvullend onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 november 2011 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS